

μὰ τὸν Σκοιλοῦδη δὲν πτοῦν τὰ βροντὰ τοῦ βόλμ
 κ' ἢ Ἄμιας ἢ Ματιοῦδενας γελῶν μὲ τὰ φακίολα.
 Ὁ Στῆν Σαντοῦρη φαίνονται πολέμαχοι βαρβίτοι,
 ὁ Μαρκεζίνης ὁ κοντός δαδ σπιθμαῖς καὶ κῆτι,
 ὁ Νορκός, Συνοδιώης, Βολέτας, Γαβαλάς,
 καὶ ἄνω κάτω γίνεται ὁ κάθε μαχιάλας.
 Ὁ Στῆ Σιαν' ὁ Προβελέγιος, ὁ νεώπιαντος λεβέντης,
 καὶ ὁ Προτόπαπας ὅτι Τζιά, καμαρωτός ἀφέντης,
 ὁ Ἐμπειοικός ὁ κομπός σημαῖες τῆς καμπάνας
 ὅτιν Ἄνδρὸ τὴν ἔξακουσθί, ποῦ βγάξει παραμάννας
 μὲ φρέσκα φρέσκα μίγουλα καὶ χεῖλη σὺν κορούλι,
 ὁ Δελιακόρας ὅτιν Ναξιά κοντὰ ὅτιν Δαμιράλη,
 ὅτιν Τῆνο Δρόσος ὁ νταῖς μὲ τὸ σπαθὶ σὺν Ἄρης
 κ' ὁ Γκίσινης, θλιβερό ποῦ καὶ Τηγιακός τσαγαίσης,
 καὶ ἄλλοι ἀναφθιμτοί, ποῦ σταματὰ ὁ νοῦς
 καὶ χίνας τὸν λογαριασμό καὶ σκούεις Ἐχονοῦς».

Τὸ Μεσολόγγι σκέλεθρο, γυμνὸ, ξεσοκαμένο,
 τὸν Δεληγιόργη τὸν κιντὰ μὲ μῆτι ἀνακίμω...
 ὁ Λεωνίδας ὅτὰ ψηλά πετεζέτα σὺν μαλαῖν
 καὶ λέπει μὲ τὸ μέρος τοῦ καὶ τὸν Κολοβελόνη,
 κ' αὐτός βελόνα γίνεται ὅτὰ πίσω τοῦ Γακοῦτη,
 καὶ τρώγ' ἢ μύγια σίδερο κ' ἀτσάλι τὸ κουνοῦπι.
 Μὰ κ' ὁ Βουλιπώτης ξεφουῦς μὲ ὅτιν Ἐδνερταῖα,
 θεορεῖται κ' ὁ Χατζόπουλος καὶ τρέχει μὲ μανία,
 καὶ ἦχος πολεμόκραχτος παντοῦ ἀντιλαίει,
 κ' ἐκεῖ ἀπὸ τὸν Βόσπορο γοργώτερο ποῦλι
 σκορπώντας γύρω κουτσουλαῖς φωνάζει «Πολεμάχοι,
 πολλοὺς πολλοὺς προσκνημούς ἀπὸ τὸν Πατριάρχη».

Ὁ κόσμος ἀνταρτίζεται καὶ τὰ φιλοδότην τοῦ
 ξεροζωμένα τρίζουνε μὲ τὰ ρωσισμάτα του
 κ' ἀκούεται βαρετὰ βοῆ σὺν μανῶν καταρράχτη...
 μ' ἔλραϊς, μὲ παίρησιπύουτα, μὲ τρήματα, μὲ στάκτη
 χορταίνουσι οἱ δόστχοι τὰ δόλια τάντερά μας,
 κ' ἐκεῖθε ξεφρωτρώσανε καὶ τὰ διαφνώλαρά μας,
 ὅπου φωντάνουν γύρω σου... γιατί μὲ τὴν καρδιά σου
 δὲν δίνεις δέκα φράσκαλα ὅτὰ ζηλευτὰ παιδιὰ σου;
 Ἄν συγανεῖ τὰ σπλάγγνα σου, πανόρημα μου Ἑλλάδα,
 οὐδὲ ὁ δικός μου ὁ σταυρός κ' ἡ θανατικὴ βελλάδα,
 οὐδὲ τὸ παρηλαπίουσο οὐδὲ ἡ ἔλραϊ δὲν φθάνει
 τὰ σφραγισμένα χεῖλη σου μ' ἀνοῦξη, νὰ γινεῖται;
 οὔτε τὸ φῶς καὶ ἡ φωτιά ποῦ ὅτὸ πλεῖρό σου χύνει
 τῶν ἔκλογῶν τὸ ἀβεστο καὶ φλογερό κινίην,
 οὐδὲ τὸ Ράλλη ὁ κυνηγὸς καὶ τὰ μεγάλα ρήγματα,
 οὐδὲ ρητόρων νηοτικῶν ἀθάνατα κρηγύματα,
 ποῦ ἔχουν εἰς τὰ χεῖλη των τοῦ Ὑμητοῦ τὸ μέλι
 κ' ἔλο κολλοῦν προγοράματα καὶ ὅτ' ἄδουτὰς μὲλη;
 οὐδὲ δὴ βρομέται βρονητὴ ἐκ τῶν τετραπερσῶν,
 οὐδὲ κ' ἡ διαδήλσιος Ὑπουργικῶν χορτάων,

ὅπου θὰ γίνῃ αἶθρον καὶ θὰ τρανταῖς ἡ σφαῖρα,
 ποῦ ἔξωνον θὰ ξεδιπλωθῇ ὀλόχρωσι παντιέρα,
 καὶ θάνα ὁ Προθύπουγγός ὁ αὐτὴν Λογαριωμένους;
 σὺν Ἄη-Γελοῦσης θαυμαστός, ποῦ ἔσους τὸ γένος;
 οὐδὲ κοσιάρη, Γκιόνινης, ἀθρόνια καὶ κανιάρη,
 οὐδὲ τῶν κομματάρχῶν κορδῶνα καὶ Σωνάρη,
 οὐδὲ κ' ἡ Ἀλεξάνδρα μας, ποῦ ἦλθε μὲ τὸν Παῦλο,
 κ' ὁ Βασιλάς, ποῦ ἔρχεται καὶ φεύγει δίχως ναῦλο,
 οὐδὲ ὁ χυσοῦς Λιάδογος, ὁ μεστομῶνος κλάδος,
 καὶ τὰ ραδιοκρίστατα τοῦ θρόνου τῆς Ἑλλάδος,
 ποῦ θάχρονται νὰ χαρτοῦν ποῦ Φασουλὴ τὴν λυρα
 καὶ νὰ ῥοῦποῦν πῶς ἔγινε παποῦτα κ' ἡ πορφύρα;

Λοῦπον τί θέλεις ἀπὸ μᾶς;... πῶς δὲν ξεπνᾶς, Μητρώοι;
 νά! νά! καὶ ὁ Ψωμόπουλος ὁ γύφτος μὲ παντιέρα...
 Τινάξει καίτοι τὸ σφυρὶ, τινάξει καὶ τῶμόν,
 καὶ τῆς πατρίδος μελετὰ νὰ σφῆξῃ τὸ τμῶν.
 Παντοῦ σωτήρης βουλεύεται... ἔξυπνησαν κ' οἱ γύφτοι,
 καὶ πῶρ' ἀπὸ τὰ Γύφτικα κ' ἀπὸ τὸν Ποδονάρτη
 κ' ἄλλο ποῦλι ἔρχαζε Ἐκπιάτες, Πολεμάχοι,
 εἰχαῖς καὶ ὅτιν Ψωμόπουλο ἀπὸ τὸν Πατριάρχη».

Ἄν βλέπεις ἀπ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ συνθήματα πολέμου
 νὰ κυματίζουσι ὅτιν σποὴν ἐλόχρωσι ἀνέμου;
 Ἐλμαῖς καὶ παίρησιπύουτα κυλοῦνται διὰ χάμω
 καὶ κάθε κίμα ποῦ γοργὸ ξεφράζει μὲς ὅτιν ἄμω
 ξεροντάνας αἶμα καὶ φωτιά φωνάζει «Πολεμάχοι,
 δεχθῆτε δαδ φρωσιματα κ' ἀπὸ τὸν Πατριάρχη».

Μένεις βουβὴ κ' ἀμίλητη καὶ θὰ κρατῆς ἀκόμα
 πολὴν καρὸ ἀμίλητο τὸ λιγυρὸ σου στόμα.
 Κομίσασ κ' ὄνειρέσεσαι καὶ τότε θὰ ξεπνήσης,
 δταν ὁ πρῶτος Μυταράς κ' ὁ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις
 φωνάξουν ὅτὸ Ρωμαῖκο Ἐσταθῆτες, Πολεμάχοι,
 κ' ἄς δῶμε πῶς τὴ γίνεται καὶ γιὰ τὸν Πατριάρχη».

Καὶ ἄλλοις ποικίλαις, μ' ἄλλοις λόγους ἀγγελίας.

Ἐκεῖνο τὸ Κατάστημα Βασιλῆ τοῦ Κασδὸν,
 ὅπου ὅτὸ σπῆτι βροῖσεται τοῦ Λάμπρου ἀποκάτω,
 εἰς τὸ Σταδίον τὴν ὁδὸν τὰ μάτια μας θαμβῶνει
 καὶ μὲ στολιδία χίλια δαδ φεγγεβολεῖ γεμάτο.
 Θαῦμα ἰδεσθῆαι ἀληθῶς!.. Τί μαγαζὶ ποῦ εἶναι!..
 μικρὸ Παρίσι φαίνονται μὲ τοῦτο αἰ Ἀθήναι,
 κ' ἂν γελασθῆς καμιά φορὰ ἀπ' ἔξω νὰ περάσης
 ἀμέσως μέσα θὰ ἐμῆρῆς καὶ κῆτι θ' ἀγοράσης,
 κ' ἂν εἶσαι ἀφιλόκαλος ἢ πρῶτος κασοβιόζης
 τότε θὰ φύγησ' μοναχὴ καὶ πρῆγμα δὲν θὰ πάσης.
 Λοῦπον μὴ χάνετε καιρόν, γιατί εἶναι κίμα κ' ἴδιω
 ἀπ' ἔξω νὰ κυττάζετε αὐτὸ τὸ Καπελλάδικο.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κἄνω—πῶς ὅτὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
 ὅτιν Νεάπολιν ἀπ' ἄνω, —κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ ξεσοδεχίον Σύδη, —δαδ' ὅτὸ λάδι, τρεῖς ὅτὸ Ξυδι,

μὲ Χημειόν, μὲ μῆ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
 —καὶ μῆ χηρὸς δίχως ἄνδρα, —ποῦταν ἄλλοτε μαμῆ

Ἐκ τοῦ Τυτογραφεῖου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, —ὁδὸς τοῦ Προαστεῖου, κονιστός πολὺς.